

סגולה לשבת

מהרה"ק הרבי הגדול רבינו שלום שכנא מפראהבישט זיעונו"א

סגולת הצדיק משטפנשט זיע"א

אבי זי"ע [הרה"ק רבי מנחם נחום משטפנשט], אמר: מי שרוצה לזכות לשבת שמחה שידבר בליל שישי מזקני הגדול רבי שלום מפראהבישט זי"ע, ואם אין לו סיפור ממונו, שידבר לפחות משולחנותיו הקדושים ומספסלי בית מדרשו.

שנה ג'

פרשת פנחס תשפ"ג

גליון 138

נהגות ישרות * סגולות * עובדין קדישין * תולדותיו * הכנה לשבת

תורת שלום

תורת הרה"ק רבי שלום מפראהבישט

ביטול הגזירה מעל המוכסנים

השעיר ראש חודש, זה היה חטאת לה' כביכול, הביאו עלי כפרה שמייעטי הירח⁽¹⁾, ובזמן שמקדש קיים היו מביאין קרבן, ועכשיו שלחנו של אדם במקום מזבח ומכפר⁽²⁾. והנה ישראל נמשלו ללבנה⁽³⁾, [ואמר בלשון קדשן] "ווילסטו ח"ו איצט ווידער א מאהל ממעט זיין? נו, ווי וויל איך דיר נישט עסין קיין סעודת ראש חודש" [-] האם רצונך ח"ו למעט עתה שוב? נו, אם כן אין רצוני לאכול סעודת ראש חודש], ודחף המאכל שעמד מלפניו והלאה, והעמיק במחשבתו זמן רב בדביקות עצום. ואחר כך קירב שוב את המאכל אליו וברכס שיבוטל הגזירה, וכן היה כאשר יצאו שמעו שנתבטלה הגזירה.

ש"ת דעת משה, מהדורת תש"ז עמ' קיד

"ובראשי חדשיכם תקריבו עולה לה"

(במדבר כה יא). פעם אחת בסעודת ראש חודש בווען סיפר הרה"ק רבי משה מבאיאן-קראקא זי"ע הסיפור הידוע מכ"ק הרה"צ הר" אברהמינו מפראהבישט זללה"ה, האך שהיה לו מוכסן אחד, שמו ר' יחזקאל, אשר נשא מאד בעול חצר הקודש, כי היה גביר עצום.

והיה פעם גזירה מאת הפריצים לגרש כל המוכסנים מן הכפרים, ונכנס הר' יחזקאל הנ"ל פנימה [אל הרה"ק רבי אברהם זי"ע] לעורר רחמים, והשיב לו שיבא לעת סעודת ראש חודש, וכן עשה וקבץ כל המוכסנים שהיו גם כן בתוך הגזירה, ונכנסו אליו בעת סעודת ראש חודש, וקבלו במר נפשם על הגזירה הנוראה. אז פתח פיו קדשו ואמר: מה היה

השלמות וציננים

התחלת דבר רע בא על ידי אכילה, וכמו שכתב במחשבות הרוץ דף פ"ז דבזה היה התחלת חטא אדם הראשון. וכן כידוע שאכלו מסעודתו של אחשוורוש, ולכן אצלנו הפך, אנתנו מתחילים לאכול בהתחלת החודש סעודת מצוה, ועל ידי זה הקדושה של האכילה משפעת לכל ימי החודש שנהיה בתוך חויה קדושה ושל מצוה ולא לבוא לידי דברים רעים על ידי תאות האכילה. ומכל שכן אנתנו כ"כ מונוין ללבנה ואומרים בקדוש לבנה 'ועתידין להתחדש כמותה', והוא בקבלת אור כל יום מימי החודש מהראש חודש. ואם כן אור חדש וקדושת האכילה של כל החודש באה אלינו מיום ראש חודש. עכ"ל.

3. עיין שמות רבה (פרשה ו ג): יעקב מונה ללבנה שהיא קטנה מה הלבנה הזו שולטת בלילה ובוים כך יעקב של חלק בעולם הזה ובעולם הבא רב נחמן אמר כל זמן שאורו של גדול קיים אין אורו של קטן מתפרסם שקע אורו של גדול מתפרסם אורו של קטן כך כל זמן שאורו של עשן קיים אין אורו של יעקב מתפרסם שקע אורו של עשן מתפרסם אורו של יעקב הדא הוא דכתיב "קומי אורי כי בא אורך כי הנה החשך יכסה ארץ" וגו'.

ווארט השבוע

רבינו הקדוש זי"ע היה בהינתן המתקת הדינים

"ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו לה"

כבשים בני שנה תמימים (במדבר כה ג).

פ"א בשם הרה"ג החסיד דוד ארטינברג מברדיטשוב, שסיפר בשם הרה"ק מרוזין זי"ע, שאמר שאביו הרה"ק רבי שלום [שכנא מפראהבישט] זי"ע היה בהינתן המתקת הדינים, והרה"ק מברדיטשוב זי"ע ביטול דינים, ואף על פי שביטול דינים גדול מהמתקת דינים, אבל אצל ביטול דינים יכול להיות חוזר וניעות, אך בהמתקת דינים לא יוכל להיות חוזר וניעות, עד כאן דברי קדשו.

ובאמת הוא מחלוקת בין בית שמואי ובית הלל בליקוט שמעוני (פר' פנחס רמז תשע"ז) וזה לשונו: כבשים בני שנה וגו', בית שמואי ובית הלל, בית שמואי אומרים כבשים, שהן כובשים עונותיהם של ישראל, וכדאיתא (מכילתא דרבי יוחנן) "שוב ירחמינו יכבוש עונותינו". ובית הלל אומרים כל דבר שהוא נכבש סופו לצון, אלא כבשים שהם מכבשים עונותיהן של ישראל, וכדאיתא (ישעיהו א ח) "אם יהיו חטאיכם כגנים כשלג ילבנו", עד כאן לשון קדשו, והוא ממש כתי"ל.

דעת משה. אמרי קודש - ליקוטים

הנהגת השבוע

תפילה קצרה קודם תפילת שחרית מהרה"ק רבי שלום שכנא מפראהבישט זי"ע

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מַחֵל לִי עַל כָּל מַה שְּׁחַטָּאתִי לְפָנֶיךָ, מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַל הָאָדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וּבְפָרֵט בְּדָבָרִים אֵלֶּה, שְׁהֵם: רְאִיָּה, שְׂמִיעָה, רִיָּה, וְדַבּוּר, שְׂמוּשׁ, וְתַנּוּעָה, מְשׁוּשׁ, וְהַלִּיכָה, וְמַה שְּׁחַטָּאתִי לְפָנֶיךָ גַּם-כֵּן בְּגִלְגּוּלִים הֶרְאֵשׁוּנִים. וּמִיּוֹם הַיּוֹם וְהַלָּאָה הֲרִינִי מִקַּבֵּל עָלַי שְׂלֵא לְעֵבֵר עַל רְצוֹנִךָ.

גבוה, ויידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה'", פתח במזבח וסיים בשלחן, ר' יוחנן ור' אלעזר דאמרי תרויהו בל זמן שבת המקדש קיים מזבח מכפר על ישראל, ועכשיו שלחנו של אדם מכפר עליו. ויש לציין את דברי הכל בו (סי' מג) שכתב הטעם לסעודת ראש חודש בזה הלשון: ונהגו כל ישראל לעשות סעודה גדולה משאר הימים מפני כבוד היום שהוא כפרה לישראל, כמו שאמרו ז"ל הביאו כפרה עלי שמעתי את הירח, כלומר בעבורי על שמעתי את הירח ממאור שלה ואני רוצה לעשות לה כבוד שיתכפרו בה כל ישראל בכל עת שתחדש.

וכתב בשו"ת רבבות אפרים (חלק ב סי' קכה אות יד) בזה הלשון: נראה דענין סעודת ראש חודש, כי כבר ידוע שכל

1. ראה בגמרא (חולין ס:): רבי שמעון בן פאי רמי כתיב "ייעש אלהים את שני המאורות הגדולים" וכתב "את המאור הגדול" ואת המאור הקטן, אמרה ירח לפני הקב"ה, רבש"ע אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד אמר לה לך ומעטי את עצמך, אמרה לפני רבש"ע הואיל ואמרת לפניך דבר הגון אמעית את עצמי, אמר לה לך ומשול ביום ובלילה, אמרה ליה מאי רבותיה, דשרגא בטיהרא מאי אהני. אמר לה זיל לימנו כך ישראל ימים ושנים. אמרה ליה יומא נמי אי אפשר דלא מנו ביה תקופתא דכתיב "והיו לאותות ולמועדים ולימים ושנים" זיל ליקרו צדיקי בשמיך "יעקב הקטן", 'שמואל הקטן', 'דוד הקטן', חזייה דלא קא מיתבא דעתה, אמר הקב"ה הביאו כפרה עלי שמיעתי את הירח, והיינו דאמר רבי שמעון בן לקיש מה שנתנה שעיר של ראש חודש שנאמר בו "לה", אמר הקב"ה שיעיר זה יא כפרה על שמיעתי את הירח.

2. ראה ברכות (נד:): ואמר רב יהודה שלשה דברים [המאריך בהן] מאריכין ימיו ושנותיו של אדם המאריך בתפלתו והמאריך על שלחנו וכו', והמאריך על שלחנו דלמא אתי עניא ויהיב ליה דכתיב "המזבח עץ שלש אמות

